

Jésoes Christoes?’

Wegens het verbergen van onderduikers worden Betsie en Corrie ten Boom in 1944 naar het concentratiekamp Ravensbrück gedeporteerd. Door het godsvertrouwen van haar oudere zuster leert Corrie inzien dat ondanks de duisternis van het concentratiekamp Gods licht niet dooft. ‘Er is geen put zo diep of Gods genade rijkt nog dieper’ fluistert Betsie voordat zij aan uitputting bezwijkt.

Een paar dagen na haar dood vindt er in de barak waar Corrie is ondergebracht een opmerkelijke gebeurtenis plaats. In haar eigen woorden: “Als ik ’s avonds op mijn bed ga liggen, zie ik dat een Russische vrouw vergeefs naar een slaapplek zoekt. Onvriendelijk wordt zij overal afgewezen. Er is een opgejaagde blik in haar ogen. Wat erg om in gevangenschap te zijn en geen bed te hebben om te slapen. Betsies plaats naast mij is leeg. Ik wenk haar en sla mijn deken op. Dankbaar kruipt ze naar me toe en strekt zich naast mij uit. Als ze haar hoofd op het kussen legt, zo vlak bij mij, komt er een verlangen bij mij op om met haar te praten, maar ik ken haar taal niet.

Dan zeg ik: ‘Jésoes Christoes?’

Meteen slaat zij een kruis en dan slaat zij haar arm om mij heen en geeft mij een kus. Zij die 52 jaar mijn zus was en met wie ik zo veel lief en leed deelde, is weg. Een Russische vrouw vraagt nu mijn liefde. Andere mensen zullen mijn broers en zussen in Christus worden. God zal mij kansen geven anderen de liefde en de zorg te geven die Betsie niet meer nodig heeft.” (Corrie ten Boom, *Gevangene en toch...Herinneringen uit Scheveningen, Vught en Ravensbrück.*)